

2.1 THIÊN CUNG SỰ

PHẨM I

LÂU ĐÀI NỮ GIỚI

Đảnh Lễ Đức Thế Tôn, Bạc A-La-Hán, Chánh Đẳng Giác

1- Chuyện thứ nhất - Lâu Đài Có Sàng Tọa (Pitha-Vimàna)

Một thời Đức Thế Tôn trú tại *Sàvatthi* (Xá-vệ), ở *Jetavana* (Kỳ Viên) trong tinh xá ông *Anàthapindika* (Cấp Cô Độc). Sau khi vua *Pasenadi* (Ba-tư-nặc), nước *Kosala* (Kiều-tát-la), đã cúng dường suốt bảy ngày lễ vật vô thượng lên Tăng chúng với Đức Phật là thượng thủ và nhà đại phú *Anàthapindika* đã cúng dường suốt ba ngày lễ vật hợp với lễ vật của nhà vua, và đại đệ tử nữ cư sĩ *Visàkhà* (Tỳ-xá-khư) đã cúng dường đại lễ vật như thế, tin đồn về sự cúng dường vô thượng được truyền đi khắp cõi *Jambudìpa* (Diêm-phù-đề): Phải chăng bố thí cúng dường chỉ đặc biệt phát sinh kết quả lớn khi đó là sự bố thí hào phóng với lễ vật cao sang như vậy, hay đúng hơn, đó là sự bố thí cúng dường tùy theo phương tiện của mình?”.

Khi Tăng chúng nghe lời bình luận này, chư vị trình lên Đức Thế Tôn. Đức Thế Tôn bảo:

- “Không phải chỉ do hiệu lực của tặng vật mà việc bố thí cúng dường đặc biệt phát sinh kết quả lớn, song đúng hơn, do hiệu lực của tín tâm và phước điền của những người nhận được vật cúng dường. Vì vậy, dù chỉ nhỏ bằng một nắm thóc hay một tấm giẻ, một tọa cụ bằng cỏ lá hay một hạt đậu trong nước tiểu hôi thối của trâu bò, được cúng dường với lòng thành cho một người xứng đáng nhận lễ vật cũng sẽ có đại kết quả, đại vinh quang và thâm nhuần khắp nơi”.

Thiên chủ *Sakkha* (Đế Thích) đã nói như vậy:

“Nếu có tín tâm, thì không một vật cúng dường nào có thể nói là không quan trọng.

Khi nó được dâng lên đức Như Lai, Chánh Đẳng Giác hay vị đệ tử của Ngài”.

Bấy giờ, chuyện này được phổ biến rộng khắp cõi Diêm-phù-đề.

Quần chúng tùy theo phương tiện của họ bố thí, cúng dường Sa-môn, Bà-la-môn, du sĩ lữ hành và hạng người cùng khổ; họ cung cấp nước uống trong sân nhà hoặc để ghé ngồi ở cổng ra vào.

Thời ấy có một Tỳ-kheo đầy đủ hảo tướng oai nghi, đến khát thực đứng thời trước một nhà kia. Tại đó, vị thiện gia tín nữ chào đón vị ấy, cung kính đảnh lễ và trải một tấm vải vàng được ủi phẳng trên sàng tọa của bà rồi đem lại dâng vị ấy.

Bà cúng dường món ăn mà bà có thể sắm được và quạt hậu vị ấy. Vốn tâm tín thành, bà suy nghĩ: “Nay vừa phát sinh một phước điền vô thượng dành cho ta”.

Khi vị Tỳ-kheo đã thọ thực xong, vị ấy thuyết pháp về sự cúng dường sàng tọa và thực phẩm v.v... rồi ra đi. Khi bà ấy nghĩ về việc bố thí của bà và bài pháp thoại, tâm bà lập tức rung động với niềm hoan lạc và bà cúng dường vị Tỳ-kheo cả chiếc sàng tọa ấy nữa.

Ít lâu sau, bà mắc bệnh từ trần và được tái sinh vào cõi trời Ba mươi ba trong một Lâu đài bằng vàng dài mười hai do-tuần (dặm). Bà có một đoàn tùy tùng hầu cận gồm một ngàn tiên nữ. Vì trước kia bà cúng dường sàng tọa, nên tại đây xuất hiện cho bà một chiếc sàng tọa bằng vàng dài một do-tuần, du hành thật nhanh qua bầu trời, giống như một ngôi nhà có nóc nhọn. Vì thế nó được gọi là Lâu đài có sàng tọa. Vì Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 5 of 277

chiếc sàng tọa được cúng dường trước kia có phủ tấm vải màu vàng lên, nên Lâu đài này bằng vàng, chứng tỏ sự tương tự giữa nghiệp và quả. Vì sàng tọa đã được cúng dường với tâm hoan hỷ mãnh liệt, nên Lâu đài di chuyển rất nhanh. Vì lễ vật ấy được cúng dường với sự thích thú của người xứng đáng nhận nó, nên Lâu đài có thể di chuyển tùy theo sở thích của bà. Vì hiệu quả tín tâm hoan hỷ của nữ nhân kia, nên Lâu đài rực rỡ và sáng chói.

Bấy giờ vào một ngày lễ hội, chư Thiên đều đi được, mỗi vị tùy theo phương tiện do uy lực của mình đến Hỷ lạc Viên *Nandana* để vui chơi trong ngự uyển, vị Thiên nữ kia phục sức thiên y và điểm trang thiên bảo, khởi hành trong Lâu đài có sàng tọa đầy oai nghi với cả ngàn thị nữ hộ tống.

Lúc ấy, Tôn giả *Mahà-Moggallàna* du hành lên cõi thiên, vừa đến cảnh giới trời Ba mươi ba và xuất hiện gần chỗ Thiên nữ này. Khi thấy Tôn giả, vị Thiên nữ vô cùng hoan hỷ, cung kính bước xuống khỏi sàng tọa tiến đến gần vị Trưởng lão, cúi mình đảnh lễ với năm phân thân thể sát đất, rồi đứng lên bày tỏ sự tôn trọng với đôi tay chấp lại, mười đầu ngón sát vào nhau.

Mặc dầu vị Trưởng lão này nhờ thần lực đa diện của trí tuệ, đã tự mình thấy rõ như thể ngắm quả *Myrobalan* trong lòng bàn tay, các thiện nghiệp và ác nghiệp do Thiên nữ này cũng như các vị khác đã tạo ra, nhờ khả năng tri kiến của Tôn giả về nghiệp quả tương ứng, tuy nhiên, vì ngay khi vừa tái sanh cõi trời, các Thiên nữ liền hỏi: - “Tiểu nữ đã từ trần tại đâu và được tái sanh vào thế giới này?” - “Tiểu nữ đã làm thiện nghiệp gì để được phước phần này?”, và theo lệ thường, chư vị ấy đều đi đến kết luận

đúng đắn, do đó, vị Trưởng lão muốn làm sáng tỏ nghiệp quả cho thế giới chư Thiên, bèn bảo Thiên nữ này kể lại hạnh nghiệp vị ấy đã làm, rồi ngâm các vần kệ sau:

1. Tọa sàng kim sắc thật huy hoàng,
Di chuyển nhanh như ý của nàng,
Nàng đội vòng hoa, trang phục đẹp,
Sáng như tia chớp giữa mây ngàn.
2. Vì sao nàng được sắc như vậy,
Vì có gì nàng vinh hiển đây,
Những lạc thú nào nàng mến chuộng
Trong tâm, đều xuất hiện ra ngay?
3. Hỡi nàng Thiên nữ đại oai thần,
Nàng tạo đức gì giữa thế nhân,
Thần lực nàng vì sao rực rỡ,
Dung quang chiếu sáng khắp mười phương?
4. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,
Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,
Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,
Và đây là kết quả cho nàng:
5. Khi được làm người giữa thế nhân,
Con mang sàng tọa nhỏ đem dâng,
Vái chào cung kính khách xa đến,
Tay chấp, cúng dường theo khả năng.
6. Vì vậy sắc con đẹp thế này,
Và con vinh hiển ở nơi đây,
Bất kỳ lạc thú nào trong dạ

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 6 of 277

Yêu chuộng, tức thì xuất hiện ngay.

7. Xin trình Tôn giả đại oai thần
Công đức con làm giữa thế nhân,
Nhờ đây oai nghi con rực rỡ,
Dung quang tỏa sáng khắp mười phương.

2. Chuyện thứ hai - Lâu Đài Có Sàng Tọa Thứ Hai (Dutiyapithà-Vimàna)

Phần giải thích và bình luận chuyện này phải được hiểu tương ứng với những gì đã nói trong chuyện thứ nhất. Song có điểm dị biệt là:

Chuyện kể rằng một nữ nhân sống ở *Savatthi* thấy một Tỷ-kheo đến nhà bà khát thực; với tâm tín thành, khi muốn cúng dường vị ấy một tọa sàng, bà trải một tấm vải xanh trên tọa sàng của bà tặng vị ấy. Vì thế, khi bà tái sanh lên thiên giới, tại đó xuất hiện cho bà một sàng tọa làm bằng ngọc bích. Do vậy, có các vần kệ:

1. Tọa sàng ngọc bích thật huy hoàng,
Di chuyển nhanh như ý của nàng,
Nàng đội vòng hoa, trang phục đẹp,
Sáng như tia chớp giữa mây ngàn.
2. Vì sao nàng được sắc như vậy,
Vì có gì nàng vinh hiển đây,
Những lạc thú nào nàng mến chuộng
Trong tâm, đều xuất hiện ra ngay?
3. Hỡi nàng Thiên nữ đại oai thần,
Nàng tạo đức gì giữa thế nhân,
Thần lực nàng vì sao rực rỡ,
Dung quang chiếu sáng khắp mười phương?
4. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,
Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,
Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,
Và đây là kết quả cho nàng:
5. Khi được làm người giữa thế nhân,

Con mang sàng tọa nhỏ đem dâng,
Vải chào cung kính khách xa đến,
Tay chấp, cúng dường theo khả năng.

6. Vì vậy sắc con đẹp thế này,
Và con vinh hiển ở nơi đây,
Bất kỳ lạc thú nào trong dạ,
Yêu chuộng, tức thì xuất hiện ngay.
7. Xin trình Tôn giả đại oai thân
Công đức con làm giữa thế nhân,
Nhờ đầy oai nghi con rục rờ,
Dung quang tỏa sáng khắp mười phương.

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 7 of 277

3. Chuyện thứ ba - Lâu Đài Có Sàng Tọa Thứ Ba (Tatīyapīṭha-Vimāna)

Tại Rājagaha (Vương Xá) (như chuyện số 1), vị nữ nhân phát nguyện lúc dâng cúng sàng tọa của bà:
“Ước mong hạnh nghiệp này sẽ làm nhân duyên cho ta được một sàng tọa bằng vàng trong kiếp sau”.

Do đó, có truyền thuyết như vậy:

1. Tọa sàng kim sắc thật huy hoàng,
Di chuyển nhanh như ý của nàng,
Nàng đội vòng hoa, trang phục đẹp,
Sáng như tia chớp giữa mây ngàn.
2. Vì sao nàng được sắc như vậy,
Vì có gì nàng vinh hiển đây,
Những lạc thú nào nàng mến chuộng
Trong tâm, đều xuất hiện ra ngay?
3. Hỡi nàng Thiên nữ đại oai thân,
Nàng tạo đức gì giữa thế nhân,
Thần lực nàng vì sao rục rờ,
Dung quang chiếu sáng khắp mười phương?
4. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,
Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,
Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,
Và đây là kết quả cho nàng:
5. Vì một hành vi nhỏ của con,
Đây là kết quả sắc huy hoàng,
Ngày xưa khi ở trong tiền kiếp,
Con được làm người giữa thế gian.
6. Con gặp một vô lậu Thánh Tăng,
An nhiên tâm trí, chẳng mê lầm,
Với người, con có lòng thành tín,
Dem đến tận tay chiếc tọa sàng.
7. Vì vậy sắc con đẹp thế này,
Và con vinh hiển ở nơi đây,
Bất kỳ lạc thú nào trong dạ
Yêu chuộng, tức thì xuất hiện ngay.
8. Xin trình Tôn giả đại oai thân,
Công đức con làm giữa thế nhân,
Nhờ đầy oai nghi con rục rờ,
Dung quang tỏa sáng khắp mười phương.

4. Chuyện thứ tư - Lâu Đài Có Sàng Tọa Thứ Tư (Catutthapīṭha-Vimāna)

Hoàn cảnh chuyện này cũng ở Rājagaha. Chuyện phải được hiểu như đã được tả ở Lâu đài thứ hai vì nữ nhân tặng sàng tọa sau khi trải tâm vải xanh lên đó, nên đời sau một Lâu đài bằng ngọc bích cũng xuất hiện cho bà. Phần còn lại cũng giống như chuyện đã được kể về Lâu đài thứ nhất. Do đó có truyền

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 8 of 277

thuyết:

1. Tọa sàng ngọc bích thật huy hoàng,
Di chuyển nhanh như ý của nàng,

Nàng đội vòng hoa, trang phục đẹp,
 Sáng như tia chớp giữa mây ngàn.
 2. Vì sao nàng được sắc như vậy,
 Vì có gì nàng vinh hiển đây,
 Những lạc thú nào nàng mến chuộng
 Trong tâm, đều xuất hiện ra ngay?
 3. Hỡi nàng Thiên nữ đại oai thân,
 Nàng tạo đức gì giữa thế nhân,
 Thần lực nàng vì sao rực rỡ,
 Dung quang chiếu sáng khắp mười phương?
 4. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,
 Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,
 Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,
 Và đây là kết quả cho nàng:
 5. Vì một hành vi nhỏ của con,
 Đây là kết quả sắc huy hoàng,
 Ngày xưa khi ở trong tiền kiếp,
 Con được làm người giữa thế gian.
 6. Con gặp một vô lậu Thánh Tăng,
 An nhiên tâm trí, chẳng mê lầm,
 Với người, con có lòng thành tín,
 Dem đến tận tay chiếc tọa tàng.
 7. Vì vậy sắc con đẹp thế này,
 Là con vinh hiển ở nơi đây,
 Bất kỳ lạc thú nào trong dạ
 Yêu chuộng, tức thì xuất hiện ngay.
 8. Xin trình Tôn giả đại oai thân
 Công đức con làm giữa thế nhân,
 Nhờ đầy oai nghi con rực rỡ,
 Dung quang tỏa sáng khắp mười phương.

5. Chuyện thứ năm - Lâu Đài Con Voi (Kunjara-Vima ana)

Đức Thế Tôn lúc ấy đang trú tại Rājagaha ở chỗ nuôi sóc trong Veluvana (Trúc Lâm). Bất ngờ một hôm có lễ hội được công bố khắp thành Rājagaha. Mọi người đều phục sức thật đẹp và đi dự lễ hội. Bấy giờ Đại vương Bimbisāra thể theo nguyện vọng của thần dân, ngự ra khỏi cung và đi dự lễ quanh kinh thành trong cảnh vô cùng uy nghi rực rỡ. Thời ấy một thiện nữ nhân trú tại Rājagaha thấy cảnh huy hoàng của nhà vua, lòng đầy kinh ngạc thích thú, bèn hỏi những người có tiếng thông thái:

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 9 of 277

- Nhờ phước nghiệp gì ta tạo được cảnh vinh quang như thiên giới này?

Họ bảo nàng:

- Nàng bạn, một thiện nghiệp cũng như viên ngọc quý làm thỏa nguyện, hay cây thần ban điều ước này. Khi nghe thế, nàng tự nhủ: “Ta thấy kết quả trên thiên giới còn vĩ đại hơn phần thưởng kia (do việc bố thí cúng dường)”. Từ đấy nàng trở nên nhiệt tâm thực hành các công đức thiện nghiệp.

Bấy giờ, cha mẹ gửi cho nàng một bộ y phục mới, một sàng tọa mới, một bó hoa sen, sữa lạc, mật ong, đường và gạo. Khi thấy các thứ này, nàng tự bảo: “Ta muốn bố thí, và bây giờ các lễ vật xứng đáng bố thí cúng dường đã có trong tay ta”. Và với lòng hoan hỷ, nàng chuẩn bị lễ vật, nhà cửa và bản thân vào ngày hôm sau.

Thời ấy Tôn giả Sāriputta đi khát thực trong thành Rājagaha, vào đường phố với oai nghi của một người đang đặt xuống chiếc túi đựng một ngàn đồng tiền.

Người nữ tỳ của nàng thấy vị Trưởng lão liền thưa:

- Bạch Tôn giả, xin đưa bình bát cho tiện nữ.

Và nàng nói thêm:

- Xin Tôn giả đi lối này để làm đặc ân cho một tín nữ.

Tôn giả trao nàng chiếc bình bát. Nàng dẫn Tôn giả đến nhà. Lúc ấy nữ nhân kia chào đón và phục vụ Tôn giả. Trong lúc nàng thiết đãi ngài, nàng phát nguyện: “Do uy lực của phước nghiệp này, ước mong ta sẽ được mọi cảnh vinh quang trên thiên giới, đầy đủ các thiên tượng, trưng các và sàng tọa, và ước

mong không lúc nào thiếu hoa sen”.

Kế đó, khi vị Trưởng lão đã thọ thực xong, nàng rửa bình bát và đồ đầy lạc, mật ong, đường, cùng các thứ khác, lại lấy một xấp vải trải lên sàng tọa và trao tận tay vị Trưởng lão.

Sau khi vị Trưởng lão đã già từ, nàng ra lệnh cho hai gia nhân:

- Hãy đem sàng tọa này và bình bát đến tinh xá, cúng dường Trưởng lão ấy rồi trở về.

Họ tuân lệnh. Về sau, nàng từ trần và được tái sanh vào cõi trời Ba mươi ba trong một Lôu đài bằng vàng cao một trăm do-tuần và có một đoàn tùy tùng hộ tống, gồm một ngàn tiên nữ.

Do ước nguyện của nàng, một con voi quý cao năm do-tuần xuất hiện cho nàng, được quán quanh mình với các vòng hoa sen và trang điểm cân đai toàn vàng.

Bảy giờ vào một ngày lễ hội, chư Thiên đều đi dự, mỗi vị tùy theo uy lực của mình đến Hỷ Lạc Viên *Nandana* để vui chơi trong ngự uyển.

(Từ đây về sau câu chuyện cũng giống như phần số giải Lôu đài thứ nhất). Như vậy chuyện này phải được hiểu như trong chuyện ấy, song ở đây, Tôn giả *Moggallàna* ngâm các vần kệ sau:

1. Voi nàng như ngọn núi huy hoàng,

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 10 of 277

Tô điểm cân đai đủ ngọc vàng,

Khả ái, oai hùng, đầy tóc lược,

Nhẹ nhàng di chuyển giữa không gian.

2. Đây là một bảo tượng liên hoa,

Ánh sáng sen xanh, đồ tỏa ra,

Chân cẳng voi đầy hương phấn phủ,

Sen vàng treo lủng lẳng trên ngà.

3. Rải rác hoa sen khắp mặt đường,

Phẳng lì, tô điểm cánh sen tàn,

Khiến lòng mê mẩn, đầy êm ái,

Vương tượng bước đi thật nhịp nhàng.

4. Trong lúc tượng vương tiến bước lên,

Chuỗi chuông vàng trối khúc êm đềm,

Chung thanh chẳng khác nào âm nhạc

Năm thứ đàn tơ hợp tấu nên.

5. An tọa trên lưng đại tượng vương,

Xiêm y nàng trắng, khéo trang hoàng,

Trông nàng thù thắng vẻ dung sắc,

Vượt hẳn bao tiên nữ cả đoàn.

6. Kết quả này do việc cúng dường,

Hay trì giới, hoặc chấp tay nàng?

Khi nàng được hỏi điều như vậy.

Hãy nói cho ta biết rõ ràng.

7. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,

Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,

Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,

Và đây là kết quả cho nàng:

8. Thấy một Sa-môn đủ tướng hiển,

Hân hoan Thiên định, trí an nhiên,

Con dâng sàng tọa đầy hoa rắc,

Vời một tấm khăn vải phủ lên.

9. Tâm tín thành, tay tự trải khăn,

Rải hoa sen nở đã gần tàn,

Cùng chung các cánh hoa sen rụng,

Khấp chón bao quanh chiếc tọa sàng.

10. Kết quả này do thiện nghiệp duyên,

Nên con nhận được của chư Thiên

Ân tình phụng sự và thương mến,

Con được tôn vinh ở cõi tiên.

11. Quả thực kẻ nào có tín tâm

Muốn đem sàng tọa để cung dâng
Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 11 of 277

Những người giải thoát, tâm thanh tịnh,
Sẽ được như con, hưởng phước ân.

12. Vậy do ước vọng được an lành,
Mong quả lớn sau sẽ đạt thành,
Phải tặng tọa sàng cho những vị
Mang thân đời cuối chẳng lại sanh.

6. Chuyện thứ sáu - Lâu Đài Có Chiếc Thuyền (Nàvà-Vimàna)

Trong lúc Đức Thế Tôn trú tại Sàvatthi (Xá-vệ), mười sáu Tỷ-kheo đã an cư mùa mưa trong một ngôi làng, khởi hành đến Sàvatthi vào mùa nắng, bảo nhau: “Chúng ta sẽ đến yết kiến Đức Thế Tôn và nghe Pháp”.

Trên đường đi, có một sa mạc không có nước, vì chư vị bị sức nóng bức bách và không tìm ra nước, chư vị liền đến vùng lân cận một ngôi làng. Tại đó, một nữ nhân cầm bình nước đang đi tới giếng.

Bấy giờ chư Tăng thấy nàng bèn bảo:

- Nếu ta đi đến nơi mà nàng đang đi, thì chúng ta có thể xin nước.

Chư vị đi theo nàng, thấy cái giếng, bèn dừng lại bên nàng. Nàng kéo nước từ giếng lên và thấy chư vị, nàng tự nhủ: “Những bậc chân chánh này đang khát nước”, rồi cung kính mời chư vị uống nước. Chư vị lấy cái lọc nước từ túi xách ra, lọc nước và uống thật nhiều nước như ý muốn, tâm mát tay chân, nói lời chúc lành với nữ nhân vì đã tặng nước cho chư vị, rồi ra đi. Nàng ghi nhớ công đức ấy trong lòng và thỉnh thoảng nàng lại nghĩ đến việc ấy.

Về sau nàng từ trần và tái sanh vào cõi trời Ba mươi ba. Do uy lực công đức của nàng, tại chỗ ấy đã xuất hiện cho nàng một Lâu đài vĩ đại, được làm tăng vẻ mỹ lệ bằng một cây thần ban điều ước. Chung quanh cây là một dòng suối chảy với nước trong như khối ngọc và đôi bờ cát trắng trải dài lấp lánh như những chuỗi ngọc trai và dải bạc.

Ở hai bên bờ và ngay công đi vào lạc viên của Lâu đài là một hồ sen lớn, được tô điểm với các chùm sen ngũ sắc và một chiếc thuyền bằng vàng.

Thiên nữ ấy an trú tại đó, hưởng thiên lạc, vui chơi nhàn nhã trong chiếc thuyền kia. Rồi một hôm, Tôn giả Mahà-Moggallàna trong lúc du hành đến cõi trời, thấy nàng Thiên nữ đang vui chơi như vậy, bèn hỏi:

1. Tiên nương đang đứng ở trong thuyền

Có mái vàng che phủ phía trên,
Nàng bước xuống hồ sen ngắt hái
Một hoa sen với cánh tay tiên.

2. Trùng các là nơi nàng trú thân,
Lâu đài có nóc nhọn nhiều tầng,
Khéo xây ngăn nắp và cân xứng,
Rực rỡ, sáng ngời khắp bốn phương.

3. Vì sao nàng được sắc như vậy,
Vì có gì nàng vinh hiển đây,

Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 12 of 277

Những lạc thú gì nàng mến chuộng
Trong tâm, đều xuất hiện ra ngay?

4. Hỡi nàng Thiên nữ đại oai thần,
Nàng tạo đức gì giữa thế nhân,
Thần lực nàng vì sao rực rỡ,
Dung quang chiếu sáng khắp mười phương.

5. Nàng Thiên nữ ấy hỷ tâm tràn,
Được Mục-liên Tôn giả hỏi han,
Nàng giải đáp ngay phần hạnh nghiệp,
Và đây là kết quả cho nàng:

6. Khi được làm người giữa thế nhân,
Kiếp xưa sinh ở chốn phàm trần,
Con thấy chư Tăng đang khát nước,
Quyết lòng, con kéo nước lên dâng.

7. Quả thật ai đây đủ nhiệt tâm,
Đem dâng nước uống đến chư Tăng
Khát nhiều, mới mệt, ngày sau được
Suối mát đầy sen nở trắng ngần.

8. Bên mình nước mát với đôi bờ
Cát trắng viền luôn chảy lững lờ,
Đầy đủ sà-la, xoài, ngọc quế,
Kèn, đào, ti-lak nở muôn hoa.

9. Phong cảnh càng tăng vẻ mỹ quang,
Lâu đài rực sáng tuyết trần gian,
Đây là kết quả hành vi ấy,
Ai tạo phước lành hưởng lạc an.

10. Trùng các là nơi con trú thân,
Lâu đài có nóc nhọn nhiều tầng,
Khéo xây ngăn nắp và cân xứng,
Rực rỡ, sáng ngời khắp bốn phương.

11. Vì vậy sắc con đẹp thế này,
Và con vinh hiển ở nơi đây,
Bất kỳ lạc thú nào trong dạ
Yêu chuộng, tức thì xuất hiện ngay.

12. Xin trình Tôn giả đại oai thân,
Công đức con làm giữa thế nhân,
Nhờ đây, oai nghi con rực rỡ,
Dung quang tỏa sáng khắp mười phương.

7. Chuyện thứ bảy - Lâu Đài Có Chiếc Thuyền Thứ Hai (Dutiyānavaṃ Vimāna)

Trong lúc Đức Thế Tôn trú tại Sāvattṭhi, có một Tỷ-kheo đã đoạn tận lậu hoặc, vào đầu mùa mưa, muốn Kinh Tiểu Bộ - Tập II Page 13 of 277

khởi sự an cư trong một làng xóm, nên vị ấy khởi hành sau buổi ngọ trai, lên đường đi từ Sāvattṭhi đến làng ấy.

Khi mệt mỏi vì khát nước và đường xa, vị ấy ghé đến một làng nọ. Thấy không nơi nào có bóng cây và nước uống trong vùng lân cận, lại bị cơn mệt nhọc trấn áp, vị ấy đắp thượng y đi vào làng, dừng chân ở cửa nhà thôn trưởng. Tại đó, có một nữ nhân thấy vị này bèn hỏi:

- Tôn giả từ đâu đến?

Và khi thấy vị ấy mệt, khát nước, bà mời vị ấy vào nhà và ngồi trên sàng tọa. Bà lại đưa nước rửa chân, dầu để xoa chân và quạt hầu vị ấy.

Khi cơn nóng đã dịu, bà dọn nước ngọt, thơm mát mời vị ấy. Vị Trưởng lão uống nước xong, cơn khát lắng xuống, vị ấy cảm ơn bà và ra đi. Về sau bà từ trần, được tái sinh vào cõi trời Ba mươi ba. Mọi việc cần được hiểu như ở chuyện Lâu đài trước. Các vần kệ cũng giống như vậy.